

SARRA
MANNING

De laatste dans

Roman

‘Onvoorspelbaar,
levensecht en boeiend.
Ik kon dit boek
onmogelijk wegleggen.

I loved it!

Santa Montefiore

Sarra Manning

De laatste dans

De Fontein

*Voor alle mannen en vrouwen die voet hebben gezet in
Rainbow Corner. Dank voor jullie inspiratie, jullie moed en
de offers die jullie hebben gebracht.*

Proloog

Londen, september 1943

Kings Cross Station was gigantisch, groter dan een kathedraal, en bomvol mensen.

Het was acht uur, wat waarschijnlijk niet zo heel laat was in Londen, waar nachtclubs waren, en restaurants met fijn tafellinnen en zilveren champagne-emmers waar mannen in donkere kostuums en vrouwen in bontmantels gingen souperen na hun theaterbezoek. In Durham zwierven mensen 's nachts niet over straat, want je kon nergens heen, behalve naar de pub, en nou ja, ze kende niemand die naar de pub ging.

Maar hier in Londen waren echt hórdes mensen die haastig voorbijliepen, het hoofd gebogen, het gezicht ernstig, zonder glimlach. Soldaten. Zeelui. Overal waar ze keek, zag ze kaki en marineblauw. Een oudere man met een koffer lichtte even de hoed toen hij zag dat ze een blik in zijn richting wierp. Een vrouw liep te goochelen met allerlei bagage, twee kinderen, en een baby op haar heup.

Vervolgens werd haar aandacht getrokken door twee meisjes in WAAF-uniform die niet zóveel ouder waren dan zijzelf; het haar onberispelijk in de krul, de armen in elkaar gehaakt terwijl ze voort-

beenden, een plaatje om te zien. De blauwe serge had bijna dezelfde kleur als hun ogen, en ze dacht dat zijzelf misschien ook wel bij de WAAF zou gaan als ze oud genoeg was om zich aan te melden, ook al mochten ze geen vliegtuigen besturen, wat heel jammer was, want het zou reuze spannend zijn om te leren vliegen.

Hoe langer ze daar stond, hoe meer ze met haar ogen de mensen eruit pikte die treuzelden in plaats van voortsnelden. Die afscheid namen met omhelzingen die te lang aanhielden; verkrampte handen die schouders omklemden, snikken die net niet helemaal werden opgeslokt door het geluid van een blaasorkest in de verte en de kakofonie van treindeuren die met een klap dichtgingen. Ze wendde haar blik af van een jong stel, waarvan het gezicht van het meisje bijna volledig schuilging achter haar zakdoek terwijl ze huilde in de armen van haar korporaal.

Plotseling voelde ze zich heel erg klein en alleen. Te bang om de ene voet voor de andere te zetten, om een richting te kiezen. Ze had geen haast om ergens te komen, niemand om bij te blijven treuzelen, en langzaam becroop haar het gevoel dat ze een vreselijke vergissing had begaan. Ze kreeg altijd standjes omdat ze zo impulsief was, al was het meer dan impulsiviteit geweest waardoor ze in de trein naar Londen was gesprongen met haar moeders 'begrafenisbontjas' om haar schouders en de twee beste jurken van haar zus in haar koffer gepropt.

Ze zouden ondertussen het onnozele, onaardige briefje wel hebben gevonden dat ze had vastgeklemd achter de klok op de schoorsteenmantel.

Ik heb Cedric niet gekust. Hij probeerde mij te kussen. Ik vind het beestachtig en oneerlijk dat jullie me niet de kans hebben gegeven om mijn verhaal te doen, en in plaats daarvan verwachten dat ik blij ben dat ik word weggestuurd naar een of andere uithoek om bij de Land Girls te gaan zodra ik mijn eindexamen heb gedaan.

Nou, ik ga niet. Tegen de tijd dat jullie dit lezen, ben ik in

Londen allerlei avonturen aan het beleven in plaats van de oorlog uit te zitten met het scheppen van varkensstront en hooien op het land, en dat dan ook nog eens gekleed in een corduroy kniebroek en afzichtelijk lompe laarzen.

Het zou weleens haar meest ondoordachte, meest impulsieve daad ooit geweest kunnen zijn. O, waarom dacht ze nou toch nooit eens na over de consequenties van haar daden...

‘Hé! Kijk uit waar je dat ding naartoe zwaait,’ riep een luide stem links van haar.

Ze draaide zich met een ruk om en zag twee mannen met plunjezakken. Ze waren in uniform, maar hun uniformen zagen er fris uit, strak, en hun soldatenmuts stond zwierig op hun hoofd. De ene was blond, de andere donker, maar het waren allebei flink gespierde exemplaren van het mannelijk geslacht, die geen spatje gelijkenis vertoonden met hun bleke Britse tegenhangers.

Ze kwamen nu op gelijke hoogte met haar terwijl ze daar stond, met wijd open mond, want zij kwamen uit dat magische land van filmsterren en Broadway en dansende meisjes in glitterkostuums en alles wat goed en fantastisch was en in schitterend Technicolor.

Vervolgens liepen ze pal langs haar heen, grappen makend op luide, vrolijke toon, en het feit dat ze alleen en doelloos rondzwierf, en vreselijk in de nesten zat, deed er niet meer toe. Ze rende achter hen aan, de koffer stotend tegen haar benen. ‘Alsjeblieft! O, alsjeblieft!’ riep ze, hen inhalend zodat ze aan een kakigroene mouw kon trekken. ‘Alsjeblieft! Jullie moeten me naar Rainbow Corner brengen!’

Londen, september 2003

Het meisje strompelde de trein uit op King's Cross Station, en daar stond ze dan, de ogen neergeslagen.

Op de een of andere manier was ze in Londen beland, al had Londen net zo goed Afrika kunnen zijn of ergens links van Mars. Dit kon allemaal niet echt zijn.

Het enige wat echt was, was de rol bankbiljetten die zo dik was dat ze er amper haar vingers omheen kon klemmen. Ze hield hem nu al zo lang vast dat haar hand verkramp was en zweet de buitenste briefjes tot pulp had gereduceerd. Het voelde niet eens meer als geld. Dat had het nooit gedaan. Vanaf het moment dat ze de rol had opgepakt, was deze een tikkende tijdbom geweest.

Achter haar klonk een geluid, en ze schuifelde precies zo ver naar voren dat de man in kostuum ook uit de trein kon stappen. Haar ogen bleven rusten op de punten van zijn gepoetste zwarte schoenen, waar gaatjes in het leer waren gestanst die een patroon vormden. Ze waren zo glimmend dat ze haar spiegelbeeld zou moeten kunnen zien, als ze maar goed genoeg keek. Ze wendde haar blik af.

'Weet je waar je naartoe moet?' Ze had nog nooit iemand zo horen

praten. Alsof ieder woord ertoe deed, en het niet alleen maar dingen waren die geroepen of geschreeuwd werden.

Woorden werkten nooit voor haar. Ze bleef zwijgen.

Ze wist niet wat hij van haar wilde. Hij met zijn mooie stem en schoenen en het kostuum – een man in een kostuum betekende nooit veel goeds, zoveel wist ze wel.

‘Waar wil je naartoe?’ Dit keer waren de woorden zo scherp dat ze een stap bij hem vandaan deed. Ze sloeg een arm om haar middenrif. Zag de vegen bloed op haar T-shirt, niet rood meer, maar opgedroogd tot een donkere tint roestbruin. ‘Ken je iemand in Londen? Begrijp je wat ik zeg?’ Er viel een korte stilte. ‘Spreek je Engels?’

Ze haalde haar schouders op.

‘Heer, sta me bij,’ mompelde hij. Zijn hand bleef bijna op haar schouder rusten. Bijna, niet helemaal. ‘Dan kun je maar beter met mij meekomen.’

Ze kon ‘maar beter’ niets van dat alles doen. Ze kon wel voor zichzelf zorgen – alleen betekende voor zichzelf zorgen tot nu toe dat ze zich zo roerloos en stil mogelijk moest houden.

Ze had nooit nagedacht over hoe de wereld zou kunnen zijn. Kon nauwelijks denken aan het leven buiten dat huis, buiten die kamer, vanonder dat bed waar ze vanochtend wakker was geworden. Maar op de een of andere manier was ze nu in Londen, zonder dat ze ook maar enig idee had hoe ze er was gekomen.

Het enige wat ze had was deze man die haar net niet aanraakte, die tegen haar praatte alsof ze iets betekende.

‘We nemen een taxi,’ zei hij, en de hand die net niet op haar schouder lag, kromde zich even, en ze begon haar voeten te bewegen in hetzelfde ritme als hij de zijne, terwijl haar vingers zich weer om de rol met bankbiljetten klemde.

Heden

Zelfs in Las Vegas draaiden mensen zich om wanneer er een jonge vrouw in een bruidsjurk een kroeg binnenstapte, en ze gaapten haar aan. De bruid, minus gom, leek zich niet bewust van de aandacht. Ze liep rechtstreeks naar de bar, zette haar koffer op de grond, en hees zich op de kruk naast die van Leo.

Toen pas realiseerde hij zich dat het aangapen niet zozeer te maken had met de enorme, witte slagroomtaartjurk, maar alles met haar schoonheid. Leo dacht graag dat hij immuun was voor schoonheid. Hij had het afgelopen jaar in Los Angeles doorgebracht, waar je nog geen pak melk kon gaan kopen bij de kruidenier op de hoek zonder op zijn minst één vrouw tegen te komen die duizenden dollars had gespendeerd aan haar uiterlijk. Een kleine correctie hier, een hele hoop snijwerk daar.

Maar deze vrouw was zo adembenemend dat hij dankbaar was dat ze naast hem was komen zitten, zodat hij naar iedere volmaakte gelaatstrek kon staren en zich kon verbazen over de manier waarop ze allemaal bij elkaar een onberispelijk geheel vormden. Ze had het een en ander laten doen, maar heel discreet. Een

paar fillers, net genoeg botox om nog steeds emoties te kunnen laten zien.

Haar honingblonde haar was opgestoken in een ingewikkeld gevlochten arrangement met een tiara erbovenop. Leo kon zelfs in de schemerige kroeg aan de arrogante glinstering van de stenen zien dat de tiara versierd was met echte, degelijke diamanten.

Aan haar ringvinger glinsterden nog meer diamanten, maar geen trouwring, wat kon verklaren waarom haar liefvallige mond afhanginge uiteinden had. Maar toen Leo haar blik ving, aanvaardde ze zijn belangstelling met een halfslachtige grimas.

‘Hallo,’ zei ze met een Brits accent dat veel uitgesprokener was dan het zijne, terwijl ze zich wat comfortabeler installeerde zodat de volle witte rokken van haar jurk als bloemblaadjes om haar heen zweefden.

‘Hallo,’ zei Leo, en voordat hij iets anders kon zeggen had de chagrijnige barman, die uitgebreid de tijd had genomen voordat hij Leo bediende, het landelijke snelheidsrecord gebroken om voor haar te gaan staan en gretig af te wachten tot ze iets zou bestellen.

De vrouw keek bedenkelijk naar de verzameling flessen achter de bar.

‘Ben je nu al weggelopen bij je man?’ vroeg de barman, en ze knipperde met haar ogen.

‘Ik ben niet getrouwd.’ Haar stem was zo neutraal dat Zwitserland er partijdig bij leek. Ze gebaarde naar de kilometers tulle en tafzijde om haar heen. ‘Schijn bedriegt.’

‘Een weggelopen bruid, dan? Kreeg je op het laatste moment koudwatervrees?’

De vrouw trok haar schouders naar achteren alsof ze ging opspringen om de man de mond te snoeren, maar toen glimlachte ze.

Voordat ze glimlachte, was ze mooi. Maar toen ze eenmaal echt goed glimlachte en haar blauwe ogen net zo fonkelden als haar diamanten, was ze *onvergelijkbaar oogverblindend mooi*. Het kostte Leo grote moeite om niet te gaan watertanden.

‘Och, lieve schat,’ zei ze tegen de barman, die inmiddels was op-

gehouden met het zogenaamd oppoetsen van het glas dat hij in zijn hand had. ‘Echt, het is te saai voor woorden.’

Hoewel ze een en al zelfvertrouwen leek uit te stralen zoals ze daar zat, waren haar schouders zo stijf dat die van Leo pijn deden van puur medelijden, alsof het een bovenmenselijke inspanning vergde om rechtop te blijven zitten terwijl ze niets liever wilde dan instorten.

‘Dus, heb jij het afgekapt of –’

Ze hief haar hand op in protest. ‘Alsjeblieft, geen vragen meer. Niet voordat ik een borrel heb gehad.’

‘Wat wil je hebben? Van het huis,’ zei de barman, alsof hij werkelijk dacht dat hij een kans maakte, ondanks zijn vette, dunne haar dat tot een treurig kuifje was geboetseerd, zijn bibberkin en het feit dat hij glazen poetste en drankjes serveerde in een ranzige kroeg. Maar ja, proberen kon natuurlijk altijd.

‘Een glas champagne, graag.’

Hij staaarde haar aan alsof ze van Mars kwam. ‘We schenken geen champagne per glas. We hebben geen champagne.’

‘Werkelijk? Hoogst ongebruikelijk!’ Ze keerde zich naar Leo toe en schudde haar hoofd, hem uitnodigend om haar ongelof te delen. Hij haalde zijn schouders op, en dit keer beloonde ze hem met een samenzweerderige grijns voordat ze zich weer tot de barman wendde. ‘Wat heb je dan wel, lieve schat?’

Ze nam genoeg met een dirty martini. Ze trok haar neus op terwijl ze de eerste slok nam, en op dat moment realiseerde de barman zich pas dat ze veel, veel, véél te hooggegrepen voor hem was, want hij ging in de weer met zijn schaaltes belegen uitzierende borrelnootjes en liet haar met rust.

Zwijgend zaten ze daar, Leo en de vrouw, en pas toen ze haar drankje bijna op had, richtte ze zich tot hem. ‘Morgen word ik zeventwintig,’ zei ze.

Hij wist niet precies waar ze naartoe wilde met deze opmerking en of hij dat wel wilde weten. Vrouwen die eruitzagen zoals zij, vrouwen die diamanten droegen van dat kaliber, konden alleen maar problemen geven, maar sinds wanneer had dat hem ooit ergens van

weerhouden? ‘Alvast gefeliciteerd.’ Hij hief zijn volle whiskyglas op en stootte er zachtjes mee tegen de zijkant van haar glas.

Ze boog zich dichterbij hem toe, zodat Leo dacht dat hij misschien wel zou verdrinken in haar warme, zoetgeurende nabijheid. ‘Kijk, het zit zo, lieve schat. Ik had gezworen dat ik voor mijn zevenentwintigste zou trouwen.’

‘Zevenentwintig is helemaal niet zo oud,’ zei hij. ‘Ik heb de zevenentwintig weten te overleven zonder te trouwen.’

‘Voor mannen ligt het anders,’ hield ze vol, naar haar verlovingsring kijkend. ‘Voor vrouwen is zevenentwintig... Tja, het is moeilijk uit te leggen.’

Leo wachtte tot ze het op zijn minst zou proberen, maar ze zat de knots van een diamant om haar vinger rond te draaien zodat deze fonkelde in de spot boven haar hoofd, en hij sterretjes zag. ‘Hoor eens, je hebt duidelijk een rottag gehad, maar...’

‘De rotste rottag ooit.’ Ze hield haar hand voor zich en stuurde naar de verlovingsring alsof deze verantwoordelijk was voor al haar huidige ellendige. ‘De rotste dag sinds het wordt bijgehouden.’

Hij hoefde er nauwelijks over na te denken. ‘Weet je, ik zou met je kunnen trouwen. Als je wilt?’

Dit plaatje, deze godin, verslikte zich in een mondvol martini. ‘Jij zou met me trouwen?’ vroeg ze zodra ze zich had hersteld. ‘Waarom zou je dat in vredesnaam doen?’

Leo haalde zijn schouders op. ‘Ik zat vroeger bij de scouting. Ik verricht nog steeds graag elke dag een goede daad.’

Ze verschoof op haar kruk zodat ze recht tegenover hem kwam te zitten en het witte, opgeklopte schuim van haar jurk langs de knie van zijn spijkerbroek streek. ‘Je bent toch niet al getrouwd, hè?’

‘Nee.’ Hij glimlachte bij het zien van haar verwarring; ze glimlachte beverig terug, en hij begon dit spelletje leuk te vinden, al kende hij de regels niet.

‘Heb je een verloofde of een ander meisje waarmee je afspraken hebt?’

‘Nee.’

‘Ben je homo? Niet dat het veel uitmaakt, maar...’

‘Nee!’

Ze spreidde haar handen. ‘Maar lieve schat, dit is allemaal wel erg plotseling. Geef me één goede reden waarom ik met je zou trouwen.’

Er waren duizend-en-een waardeloze redenen, maar trouwen was zo’n beetje het enige wat hij nog niet had geprobeerd. En dit moest wel voorbestemd zijn: een beeldschone meid stapt een kroeg binnen, helemaal klaar om haar jawoord te geven, en het enige wat nog ontbreekt is een bruidegom. Hij wenkte de barman met een lome vinger en bestelde nog een whisky en een wodka-tonic voor haar, aangezien de dirty martini geen al te groot succes was geweest. ‘Geef me één goede reden waarom je het niet zou doen.’

Ze schudde haar hoofd terwijl de barman een vers drankje voor haar neerzette. ‘Waar moet ik beginnen?’

‘Over een paar uur is het middernacht. Ik dacht dat je nogal van de klok was.’

Ze trok een beetje een pruillip, en ze blikte snel een paar keer om zich heen, op zoek naar een geschiktere kandidaat. Die was er niet. Alleen een stel oude mannen die al een uur lang met hetzelfde bier-tje in hun hand stonden, en een man helemaal aan de andere kant van de kroeg die somber naar zijn lege glas zat te staren alsof hij zojuist al zijn spaargeld op zwart had ingezet, en het rood was geworden. Toch kneep ze haar ogen tot spleetjes terwijl ze nadacht over haar opties.

‘Je hoeft niet met me te trouwen,’ zei Leo, en nu had hij haar aandacht weer. ‘Maar laten we een drankje doen en wat kletsen en zien hoe we er allebei over een uurtje of zo over denken. Afgesproken?’

Ze pakte haar glas en schonk hem opnieuw zo’n glimlach die maakte dat Leo op zoek wilde gaan naar een plas zodat hij zijn jas er voor haar overheen kon leggen. ‘Afgesproken.’

Eerste druk november 2016

Oorspronkelijke titel *After the Last Dance*

Oorspronkelijke uitgever Sphere, an imprint of Little, Brown Book Group, London

Copyright © 2015 Sarra Manning

The moral right of Sarra Manning to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2016 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Marjet Schumacher

Omslagontwerp b'IJ Barbara

Omslagillustratie © Arcangel/Ildiko Neer

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 3823 2

ISBN e-book 978 90 261 3824 9

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.